DINCOACE DE CEL MAI RESTRÂNS MODUL AL PROZEI CARAGIALIENE

Cristian STAMATOIU

Abstract

The study is part of a critical system which describes, by a new critical concept („Caragialumea"), the universe of Caragiale as a fictionary space where the artistic structure is fitted to the patterns of the reality. Here we are focusing on the simmetry of his writing who describes the architecture of the urban chaos represented specially by our the typical MITICĂ.

Caragialumea, în segmentul ei exprimat de proza satirică, amorsează **un sistem de concentrare a modulelor textului**, sistem ce este legat indisolubil de *complotul faptelor imponderabile.* Acest proces de concentrare se va împleti natural cu reliefarea traseelor Prostiei în stare pură. Astfel, *scriitura* îşi va restrânge anvergura p r o g r e s i v , pe măsură ce ea va evidenţia tot mai pregnant **cărămizile şi arhitectura haosului**.

Procesul epic se va desfăşura pe parcursul a **doi timpi** inegali ca volum şi intenţionalitate. Iniţial, textul privilegiază anumite procedee literare, pentru ca ulterior, acestea să se autonomizeze şi să ofere structura întregului corp narativ.

Primul timp va cuprinde majoritatea prozei scurte caragialiene care suportă un proces de esenţializare formală PÂNĂ LA **cel mai restrâns modul epic**: dialogurile fulgurante de *tip "Mitică".*

Al doilea timp va continua cristalizarea narativă DINCOLO **de domeniul formal al speciei literare**, prin activarea **a trei mijloace de natură lexicală**. Astfel, procesul esenţializării epice în jurul *mărunţişurilor* coboară spre esenţele haosului (exprimat prin prostia umană) într-o spirală tot mai strânsă, ghidată de următoarele **sigle pre – epice**:

1. **stilul funcţional**, mijloc literar folosit preponderent în: *Congresul cooperativ român. Şedinţa de inaugurare – Teatrul la ţară – "Românii verzi" – "Naţiunea română"*, devine element de structurare epică în: *Proces-verbal - Telegrame;*
2. **sintagma**, mijloc literar folosit preponderent în: *Statistică - Cum se naşte o revistă?,* devine element de structurare epică în: *Căldură mare – Cum se înţeleg ţăranii;*
3. **lexemul,** mijloc literar folosit preponderent în *La Moşi…,* devine element de structurare epică totală în *Moşii (Tablă de materii).*

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

Primul timp este acela al sistematizării unei realităţi deliroide în tiparele *schiţei/momentului*. Constituite într-un fundal compozit, asemănător întru totul realităţii contradictorii, fiecare unitate narativă va deveni **un centru de iniţiere şi iradiere a traseelor absurdului**.

Aceste proze scurte se vor coagula imagistic într-o explozie a unei "lumi ieşite din ţâţâni"[11]. Imaginea dinamică sugerată prin ansamblul *Momentelor* va fi deci aceea a unui păienjeniş al liniilor de forţă pe care evoluează aşchiile absurdului spre un *corp imposibil*.

Indiferent de proveniența lor[12] editorială, *Momentele* confirmă sfidarea sistematică a moralei naturale de către o lume a nonvalorilor. Procesul este descris printr-un şirag de valoroase *perle* literare, similar cu înşiruirea în domeniul real a *perlelor* absurdului şi prostiei. Datorită conciziei genului literar ales, dar şi al compunerii sale caleidoscopice, insinuarea disfuncţionalului în mijlocul colectivităţii ficţionale sau reale dobândeşte o evidenţă dureroasă. Iar conform balanţei **comédie – comedìe**, umorul are şi aici rolul de a face acceptabilă receptarea unei stări existenţiale precare.

La nivelul *Momentelor* ca ansamblu, amorsarea conflictului are în general o cauzalitate materială directă şi verificabilă, chiar dacă dincolo de fundal rânjeşte *fatalitatea* caragialiană. Astfel, *vom şti*: ce căuta Nenea Iancu la Ploieşti (**Grand Hôtel "Victoria Română"**), ce predă un **Pedagog de şcoală nouă**, de ce s-a dus Mihalache împreună cu familia la Sinaia cu **trenul de plăcere,** sau de ce Leanca îl aduce pe Iancu Zugravu în faţa **Justiţei** etc., etc,... Dar numai *vom intui* modalitățile prin care, de fiecare dată, *aberaţia* devine *normă* logică.

Momentele, ca şi dramaturgia lui I.L.Caragiale, ne arată de regulă **de ce** se întâmplă un lucru absurd, dar atunci când trebuie să expliciteze **cum** devine acel fenomen parte a normalităţii, intervine *complotul faptelor imponderabile*. Prin natura sa, el va încerca să camufleze mecanismele inefabile de impunere a *aberaţiei*. Alianţa lor se stabileşte în mod natural, deoarece o percepere dificilă a cauzelor răului social le face pe acestea practic invulnerabile şi capabile de o replicare monstruoasă. Aşadar, hotelul de sub senzaționala firmă este mizer din cauza unor mici… gângănii, prelgerile *ex catedra* ale lui Mariu Chicoş Rostogan au ton academist şi vehiculează… stupizenii mărunte şi nesfârşite, familia lui Mihalache vrea să apară neapărat în ipostaza nobilă a viligiaturistului, dar se vădeşte prin mici gesturi meschine irecuperabil târgoveaţă, iar "Leanca văduva" nu poate înţelege cum de nu i se poate restitui prin hotărâre judecătorească şi un mărunţiş precum "onoarea", împreună cu "clondirul cu trei chile mastică prima" etc., etc... Şi toate aceste diferenţe dintre ceea ce vrea să pară personajul şi ceea ce este el în realitate se vor constitui în nesecate surse ale comicului, comic la temelia căruia stă tocmai *complotul faptelor imponderabile*.

Procesul contragerii naraţiunii în graniţele celui mai mic domeniu al genului epic va genera culegerile de dialoguri filozofice (*sic!*) ale Măriei-Sale MITICĂ[13]. Ele se vor compune apoi suprasegmental, generând un portret compozit la care vor contribui de asemenea celelalte apariţii ale respectivului personaj în alte momente/schiţe. Ba chiar, se va ajunge acolo încât sub flamura miticistă se va uni întreaga galerie de moftangii ce va forma astfel (in)umanitatea Caragialumii.

Mitică nu este o victimă, ci, dimpotrivă, prin deriziunea profesată şmechereşte, devine un agent atât de secret al *complotului lucrurilor imponderabile*, încât nici el nu-şi dă

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

seama de aceasta! Identificându-se cu derizoriul isteţ, Mitică este în acelaşi timp de un polimorfism vecin cu schizoidia: pe măsură ce se reinventează, trăieşte tragedia de a nu găsi în sine personalitatea căutată. Şi între aceste două coordonate ale incertitudinii Mitică iniţiază dialoguri aparent gratuite, dar care în ansamblu au un rol bine conturat, chiar dacă în aceeaşi măsură bine disimulat. "Misia" (**OSP**) pentru care s-a oferit ca (in)voluntar este aceea de a revela mârlăneşte cetăţenilor Caragialumii esenţa absurdă a propriei lumi. Succesul lui este uluitor, însă doar momentan. În faza revelaţiei, interlocutorii sunt mai întâi sideraţi; apoi, datorită ignorării reflexe a realităţilor (*graţie* mecanismului propriu de autoconservare), nedumerirea se degradează în simplu amuzament. Intersectarea cu neliniştitoarele miticisme nu va da loc deci la rupturi existenţiale, Caragialumea putându-şi continua senină spirala accelerat descendentă, iar Mitică rămânând un *răspândac* al absurdului, iar nu un exorcizator al său…

Modalitatea existenţială predilectă a lui Mitică este aceea de a emite pe bandă rulantă speculaţii asupra unor locuri comune pe care ceilalţi nu mai au de mult prospeţimea de a le analiza. În fond, el este singurul dispus să facă efortul de a privi dincolo de convenienţele cotidiene şi tocmai de aceea reuşeşte să se impună. Şi aşa, îşi va crea mereu o vogă nebună pe seama "amicului Costică", a cărui lipsă de fantezie şi incapacitate de a sesiza sensurile figurate ale expresiilor şi situaţiilor îl face de neînlocuit atunci când este vorba ca Mitică să strălucească din nou. Şi chiar dacă de obicei are nevoie de un Costică, orice Mitică îl va considera pe acela drept un personaj antitetic, stabilind faţă de el o dialectică bulevardieră: "Un necunoscut, semuind pe Mitică cu altcineva, îl salută: / - Salutare, musiu Costică. / - Pardon, din contra, că mă cheamă Mitică" (**M – Tot Mitică**), sau: " - Dă-mi un pahar de apă, zice Costică băiatului care serveşte. / - Din contra, zice Mitică, mie să-mi dai un pahar *cu* apă!".

Este deci evident că disponibilităţile analitic-ironice ale acestui şmecher de extracţie mahalagească sunt grevate inevitabil de incultură şi de un cinic prost-gust. Sub domnia lor, paradele lui Mitică devin arabescuri, prin care *amicul* demonstrează în admiraţia generală că "ştie din toate câte nimic". Şi chiar atunci când e evident că nu ştie ceva, se găsesc resurse pentru ieşirea fulminantă din încurcătură: "- *De ce trage clopotele, Mitică?* (s.n.)[14] / - De frânghie, monşer."(**M – Mitică**). Numai că pus să facă faţă propriei glorii, eroul încearcă un mişcător rictus dezabuzat: "Mare mucalit eşti, domnule Mitică, şi de spirit. / - Mersi, domnişoară, că mă-ncântaţi cu migdale amare."(**M – Tot Mitică**).

Mitică devine şi un simbol al cunoaşterii reducţioniste specifice omului caragialian. Rob al satisfacţiei materiale, el reduce inocent şi simpatic traseele cunoaşterii ca act spiritual, la zestrea pur senzitivă a tractului digestiv: "La birt. / *Costică (dulce):* Ce mai faci, Mitică? / *Mitică (mâncând cu lăcomie):* Mă apăr de moarte, monşer!", sau la tehnicile de a ciupi un împrumut când pleacă "la vânătoare de lei"(**M – Mitică**) pe care îi va returna astfel: "Un franc, când voi avea, altul când voi putea, iar pe celălalt după moarte!"(**M – Tot Mitică**). Atunci când lui i se cere ceva, Mitică este la fel de bine blindat cu răspunsuri dezarmante, numai că de această dată de refuz: "- Ai parale, Mitică? / - Nu umblu cu metal; mi-e frică de trăznet"(**M – Mitică**), sau "Îi zici: / - Mitică, faci cinste? / - Nu pot, monşer, că mă strânge un ciorap.

Desigur, că la acest traseu meschin al materialismului său se adaugă şi năzuinţele vag afective ale unor timide, dar şi deplasate demersuri seducţionale: " – Ţi-aş face curte, domnişoară, zice Mitică unei tinere telegrafiste, dar vai! n-am curaj; ah! ştiu cât

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

eşti de crudelă! / - Cum, domnule Mitică, de unde ştii? / - Parcă eu n-am aflat cum baţi depeşile."(**M – Tot Mitică**).

Situaţiile predilecte de exprimare a miticismelor sunt oferite în general de mediul birtului, berăriei, ori a cafenelei, de mediul cosmopolit al Căii Victoriei, sau de atmosfera "trenului de plăcere". *De fiecare dată Mitică reuşeşte, datorită abilităţilor sale de invidiat (?!), să întoarcă împrejurări defavorabile lui în adevărate triumfuri.* Dacă este călcat pe bombeu de un prieten pe care nu vrea să-l vexeze, dar căruia totuşi vrea să-i atragă atenţia asupra greşelii comise, Mitică îşi cere el scuze spunând: "Pardon! (…) te-am călcat sub talpă…". Dacă i se face reproşul că: "prea te izmeneşti!", el răspunde cu: " - Din contra, monşer, că nu port vara", sau, dacă e prea băut, reuşeşte printr-un calambur să pară treaz în timp ce fredonează (cam împleticit) cuvintele unui cântecel mahalagesc de cheflii şmecheri: "De-ar fi noaptea trei coniace… / M-aş… miş… m-aş… *miş-maş!*[15]…"(s.n.). Şi tot pe combinaţia unui "miş-maş" se va baza Mitică atunci când e cu chef şi vrea să-l ironizeze pe chelnerul ce are proasta inspiraţie să poarte numele de Costică: "La restaurant./ Mitică sună. / Chelnerul Costică se prezintă. / *Costică:* Ce-a comandat don' Mitică? / *Mitică:* **Dragă Costiţă**, să-mi puie la grătar o **costică de purcel.**"(s.n.). Dar când e vorba să lăse un bacşiş "băiatului" de la Gambrinus, el dă doar o replică… inestimabilă: "- Băiete, mi se pare că mi-a picat o băncuţă[16]; vezi, dacă o găseşti, mi-o dai înapoi deseară; dacă nu, ia-o tu bacşiş."

Când izbânda îi apare până şi lui ca imposibilă, Mitică încearcă să-şi blocheze/seducă adversarul, prin evidenţierea absurdului din demersul care agresorului i se părea perfect îndreptăţit. În **trenul de plăcere** în care poate fi şi familia lui Mihalache Georgescu (**M –** ibid.) este aglomeraţie: "O doamnă intrând: / - Nu mai e nici un loc liber pentru mine… / - Ba da, doamnă, mai este unul, cel mai comod… / - Unde?… / - În inima mea…"(**M – Tot Mitică**), sau mult mai cinic, în acelaşi tren care, în drum spre Sinaia, opreşte în staţia Buda: "O damă întreabă: / - Musiu Mitică, nu s-o fi găsind apă la staţia asta? Că mor de sete… / - Ba da… dar aveţi gazete? întreabă Mitică cu un surâs plin de aluziune depărtată. / - Da' de ce? / - Fiindcă madam… dacă n-aveţi gazete, nu v-aş consilia să beţi… Mai avem vreo două ceasuri până la Sinaia… şi ştiţi… apa de Buda lucrează iute."

Alteori Mitică dovedeşte disponibilitatea de a se constitui într-o instanţă socratică, supunând unei analize nemiloase logica unor expresii cotidiene. Numai că "musiu" nu a auzit de faptul că şi hipercorectitudinea este şi ea o greşeală, cât despre exprimările sale de ţoapă oarecum stilată, precum: "a ostenit caii"(**M – Mitică**) sau "am uitatără"(**M – Tot Mitică**), ce să mai vorbim… De aceea, el va ajunge să emită, cu un iz de pitorească incorectitudine, antologice replici de logică… absurdă.

În cadrul unor dialoguri al căror rol nu este *moşirea adevărului,* ci avortarea sa, Mitică cere unui amic înlesnirea favorului ca soacra să-i fie numită la Ministerul de Război drept "moaşă militară"… Dar, de cele mai multe ori, intenţia-i este de a contrazice sistematic numai de dragul de a-şi afirma inutil *alteritatea gânditoare*: "- Haide, Mitică, zice Costică, pune-ţi galoşii-n picioare, să mergem. / - Adică, vrei să zici, răspunde Mitică, să-mi pun picioarele-n galoşi!", sau: "- Mă rog, domnule, zice uşierul de la teatru către Mitică, să vă scoateţi pălăria din cap. / - Pardon, răspunde Mitică, eu nu-mi scot pălăria din cap, îmi scot capul din pălărie!".

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

Uneori sentenţioziatea de tarabă specifică lui este într-atât de efervescentă, încât Mitică nu se poate abţine de la crearea unor *maxime*, sau poate chiar… *minime*: "- Ah! domnişoară, toate trec în lumea aceasta, numai tramvaiul nu trece", sau: "Viaţa este un vis, moartea o deşteptare!" (**M – Mitică**).

Mecanismul butadei şi acela al contrazicerii, vor fi combinate însă atunci când la ordinea zilei este chibiţarea în ale politicii: "Costică încheie aşa, la cafenea, un violent discurs politic:/ - Domnul Carp e autocrat! / Mitică: / - Ba pardon, e moftocrat! /"(**M –Tot Mitică**), sau: "Mitică, într-o discuţiune asupra situaţiunii politice: / - Lăsaţi-l, monşer, şi pe bietul regele! I-a făcutără politicienii capul Calinder."[17] Numai că "nifilistul"(**OSP**) nostru nu se rezumă la a învârti vorbe în politică, ci va trece la fapte, chiar dacă sub formă de moft: pretinzând că vrea să candideze în alegeri, îşi alege circumscripţia "Bucureştii-Noi", care, la fel ca şi "colegiul al patrulea"(**M – Mitică**) "erau sublime, dar lipseau cu desăvârşire"(**OSP**) din sistemul electoral din epocă. Iar după aceea, el poate fi auzit replicând în mod oracular la întrebarea dacă a ajuns pe la… Cotroceni, cu: "Nu, monşer, am scăpat tramcarul!"(**M –Tot Mitică)**.

Momentul de împăcare existenţială absolută al lui Mitică este încercat însă atunci când emite câte *o propoziţie* prin care reuşeşte să nu comunice cu adevărat nimic. Sideranta sa capacitate de a bloca potenţialităţile sporovăitoare ale celorlalţi înainte ca ele să se manifeste, îl transformă în prototipul omului de succes din Caragialume. Astfel, el are asigurată întâietatea în tot şi toate, nimeni neputând să facă faţă unor noninformaţii atât de aiuritoare. În acelaşi *tren de plăcere,* covârşit de căldurile "dropicale", Mitică sare ca ars: "Tii! Ce-am uitatără! / *Costică:* Ce? / *Mitică:* Şubele." (**M – Tot Mitică**); la manifestaţia de 10 Mai nişte cucoane peste măsură de regaliste (poate "mamiţele" lui Goe?!) "se-ndeasă să spargă cordonul de sergenţi şi să pătrunză în bulevard. / *Mitică*, cu ton marţial: / - În front, că vă atacă marinarii călări!"; neavând bani să-şi înnoiască garderoba, Mitică se laudă totuşi cu noul său pardesiu de "coloarea vântului"; vrând să focalizeze simpatia asupra sa, el mimează "o pierdere *ireparabilă*" (s.n.), mărturisind că i s-a stricat definitiv ceasul; de vrea să pară doar interesant, cere "un jvarţ[18]… mai negru", ori scientistul "protoxid de hidrogen", în loc de "apă"; când vine vorba de viligiatură, iată-l mergând vara la munte… (le) "de pietate", ori " «la băi… în Europa.»". Mitică duce până la perfecţiune tehnica aneantizării, de vreme ce "este capabil a fi în stare"(**ONF**) să relativizeze chiar şi noţiunile cifrice! Anunţând scorul la o partidă de biliard în care un jucător a adunat multe puncte, iar celălalt a rămas la zero, Mitică anunţă ritos: "25 cu nimic-sprezece"(**M – Tot Mitică**), iar la table pentru el "cinci cu doi" devine imediat "cinci cotoi"

Ca simptom al Caragialumii, Mitică va exprima involuntar şi condiţia existenţială a universului său, care ne aşteaptă, mereu cu un pas înainte, pentru a ne oferi structurile pe care să le umplem cu destinele noastre. General-valabilul va deveni în varianta sa miticistă o formă a unei atemporalităţi suprarealiste, minată însă de un prost-gust suveran. Dovada? Deşi are mai mereu ceasul stricat, Mitică răspunde cu degajare la întrebarea: "- Câte ceasuri sunt?", printr-o formulă de mortificare a timpului demnă de Salvator Dali: "- Câte a fost şi ieri pe vremea asta."(**M – Mitică**).

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

NOTE

1. Este vorba de titlul *Elemente de caragialeologie*, Editura "Eminescu", Bucureşti, 1979.
2. Pentru elucidarea accepţiunii de aici a termenilor de *analitic* şi *sintetic,* a se consulta din capitolul al doilea al lucrării de faţă, *Simetriile mentalului creativ la I.L.Caragiale*, subcapitolele: *Analiticul* şi *Sinteticul.*
3. Pentru înţelegerea adecvată a acestor termeni, a se consulta din capitolul al treilea al lucrării de faţă, *Existenţializarea "***golului de haos***" în Caragialume*, introducerea şi primul subcapitol: *Omul Caragialumii între* ***comédie*** *şi* ***comedìe***.
4. ibid.
5. din *off* – eveniment-personaj din afara cadrului scenic sau cinematografic a cărui existenţă influenţează indirect, dar evident acţiunea scenică (*in off* – din afară; engl.).
6. Farsa lui Vasile Alecsandri ce a oferit *atmosfera* pentru această comedie caragialiană.
7. Se face aici trimitere la ultima creaţie shakespeariană: *Furtuna*.
8. Primele comentarii cu adevărat moderne asupra acestui *indicator* se pot regăsi la G. Călinescu, în eseul *Domina bona*, op. cit.
9. Mihai Eminescu – *Glossă.*
10. Ibid. pct.2.
11. "Lumea ieşită din ţâţâni" – expresie-concept detailată de V.Fanache în capitolul omonim din lucrarea sa: *Caragiale,* Editura "Dacia", Cluj-Napoca, 1984.
12. *Note şi schiţe – 1892, Păcat… - 1892, Schiţe uşoare – 1896, Momente – 1901, Mitică - 1902, Schiţe nouă – 1910* şi/sau în periodice, cf. ed. Ion Var-tic, *op.cit.*
13. vezi culegerile de miticisme presărate în *Moftul român* în 1901, între numerele 8 – 30, şi volumul *Mitică* – 1902.
14. Această întrebare a fost inspirat aleasă de Lucian Pintilie ca titlu pentru filmul său de autor, bazat pe investigarea universului caragialian.
15. Miş-maş – termen popular având sensul de şpriţ, iar în sens larg, desemnând orice amestecătură.
16. Băncuţă – cea mai mică subdiviziune monetară a timpului.
17. Joc ironic de cuvinte realizat pe baza numelui lui I. Kalinderu, administrator al Domeniilor regale, ce avea pretenţii artistice demăsurate, dar nefondate. Personajul a fost un cal de bătaie pentru ironiile lui I.L.Caragiale, precum acelea din *Educaţiunea sentimentală la vite*, ori *Teatrul la ţară*).
18. Este vorba de *berea neagră,* denumită şi cu neologismul de origine germană (ca şi respectiva băutură) *Schwartz*, ajuns, în varianta Miticilor: "jvarţ".

BIBLIOGRAFIE

CARAGIALE, I. L.: *Opere*. ESPLA, Bucureşti.

CAZIMIR, ŞTEFAN (1988): *I. L. Caragiale faţă cu kitschul.* Editura Cartea Românească, Bucureşti.

CIOCULESCU, ŞERBAN (1977): V*iaţa lui I. L. Caragiale. Caragialiana*. Editura Eminescu, Bucureşti.

ELVIN, B. (1967): *Modernitatea clasicului Caragiale*. EPL, Bucureşti.

FANACHE, V. (1984): C*aragiale.* Editura Dacia, Cluj-Napoca.

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)

IORGULESCU, MIRCEA (1994 {1988}): *Eseu despre lumea lui Caragiale*. Editura Cartea Românească, Bucureşti, reeditată (plus o *Prefaţă*) sub titlul original al manuscrisului: *Marea trăncăneală*. Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti.
SILVESTRU, VALENTIN (1970): *Elemente de caragialeologie*. Editura Eminescu, Bucureşti.
STAMATOIU, CRISTIAN (1999): *I. L. Caragiale şi patologiile mass-media*. Editura Academos, Târgu-Mureş.
VARTIC, ION (1988): *I. L. Caragiale şi schiţele sale exemplare*. Studiu introductiv la: I. L. Caragiale – temă şi variaţiuni. Editura Dacia, Cluj-Napoca.
VODĂ-CĂPUŞAN, MARIA (1980): *Dramatis personae*. Editura Dacia, Cluj-Napoca.
VODĂ-CĂPUŞAN, MARIA (1982): *Despre Caragiale*. Editura Dacia, Cluj-Napoca.
VODĂ-CĂPUŞAN, MARIA (2002): *Caragiale?* Editura Dacia, Cluj-Napoca.

BDD-A2741 © 2005 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:53:30 UTC)